

Het tweede skelet

Jos Pierreux

Het tweede skelet

misdadroman

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

Wat vindt u van dit boek? Vertel het ons
@vrijdagboeken met #vrijdagboeken

© 2020 – Jos Pierreux & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagillustratie: 'La petite parade collection M.M.' (Memento Mori),
Luc Claessens
Omslagontwerp: Merel van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 330
ISBN 978 94 6001 888 6
e-boek
ISBN 978 94 6001 889 3

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere
middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden
gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

'Who knew it was so much fun to be a hooker?'
– Tagline *Pretty Woman*

'Goed is goed. Je moet niet denken dat je
gelukkiger zal zijn als je nóg meer geld hebt.'
– Roos Vormer, Knokse, voetbalvrouw, moeder en
trauma-arts.

'Ik deed mijn stinkende best om nonchalant over te komen.
Alsof ik een gevierd auteur was met een oeuvre
in plaats van een rentenier die succesvol belegde in vastgoed.'
– Pierre Ux, *Zijn leven*

'Meester, hoe kan ik een volmaakt boek maken?'
'Wees volmaakt en schrijf dan gewoon.'
– Vrij naar Boeddha.

De jager-verzamelaar.

Hij is.

Steevast,

Steevast op zoek.

Uitkijkend naar letters om naar zijn grot
te slepen.

Om er in die grot woorden mee te brouwen

En met die woorden een zin te knutselen,

Zijn eigen zin, met zijn eigen betekenis.

Zo is de jager-verzamelaar 2.0.

Steevast,

Steevast op zoek

Steevast op zoek naar zin in het leven.

Onderwijl sijpelen ze:

de minuten, de uren, de weken, de jaren.

Ze sijpelen weg.

En laten de jager-verzamelaar 2.0 achter.

Zinloos.

Inloos.

Nloos.

Loos.

Oos.

Os.

S.

Proloog

Het jaar des Heren 2020.

Een sociale bacterie drong het kapitalistische systeem binnen en is de maatschappij van binnenuit aan het verteren. De naam van het uitdijende beestje? *Magna Differentia* – het elastiekje dat tussen *haves* en *have-nots* is gespannen, wordt tot springens toe uitgerekt. Als die rekband knapt, verdrinkt iedereen.

Maar ondertussen...

Op de inrit een Porsche Cayenne met gepersonaliseerde nummerplaat: WISKE. Hoeveel West-Vlaamser kan het worden?

Knokke-Heist. De stad waar echt alles mogelijk is.

Wie hier woont, wil de wijde wereld niet in. Anders is hij de badstad niet waardig of heeft hij ze niet begrepen.

Zo werkt het geheugen, dixit een late vijftiger met een doffe huid, gezwollen ogen en gesprongen aders rond de neus:

‘Een vriend werd tijdens zijn jeugdijaren voor het minste afgeranseld. Met een houten plank, met de karwats, met de riem. Hij zag dat niet als iets verwerpelijks. Hij vindt dat hij een normale, gelukkige jeugd had.’

‘Oké,’ reageerde zijn jongere collega, licht geïnteresseerd opkijkend van het sportkatern in zijn krant. Terwijl het in de reguliere competitie voor geen meter liep en de voorzitter uitkeek naar een nieuwe trainer, knikkerde de lokale voetbalploeg een eersteklasser uit de Croky Cup en bekerde verder. Wie niet gelooft in wonderen, is geen voetbalkenner.

De vijftiger oreerde onverstoord verder: ‘Een andere vriend die door zijn moeder op handen werd gedragen, kreeg ooit een pedagogische tik omdat hij haar handtekening had vervalst om een slecht rapport te verdoezelen. Als je hem over het voorval hoort vertellen, lijkt het alsof hij thuis mishandeld werd.’

‘Wat is de moraal van het verhaal?’

‘Wie een beroep doet op de massa zal snel ontdekken dat geheugen rijmt op leugen.’

‘Oh ja?’

‘Waarom raken altijd dezelfde politici weer verkozen, denk je?’ De nestor van het tweetal greep naar zijn thermos.

Dat was het moment waarop de telefoon begon te rinkelen.

‘Verdikkeme,’ foeterde de vijftiger. Die, voordat hij de oproep beantwoordde, de dop zorgvuldig weer op de kan draaide. ‘Brigadier Lechamps aan de lijn, commissariaat Van Steenestraat. Wat kan de politie vandaag voor u betekenen?’

DEEL I

GEBLEEKTE BEENDEREN

Hoofdstuk 1

Iedereen belegde in vastgoed.

Zeker nu leperds certificaten uitgaven waardoor het al met kleine sommen kon. Bankiers waren geslepen illusionisten.

De goegemeente kocht dromen, toekomstprojecten vergezeld van een attest waarop plechtig verklaard werd dat de lucht in de te bouwen kastelen zoveel fijn stof bevatte dat men kon stellen dat ze uit echte baksteen waren opgetrokken.

Belgen liepen als koeien in de val.

Was Knokke niet het laatste stukje België?

Het begon daar, aan het Noordzeestrand, en het tempo lag verschroeiend hoog: langzame groei was zo vervelend, gestaag de nieuwe stilstand. Compagnie du Zoute bouwde hele gebieden vol, langzaam maar zeker. Waardoor het niet opviel dat het monster dat achteraan beton uitkakte, vooraan natuur oppeuzelde.

Faut le faire!

De Europese Gemeenschap, de democratie, de rechtsstaat, het evenwicht tussen de wereldmachten: alles kwakkelde als een plumpudding. De rente was eerst het vriespunt genaderd, vervolgens dreigde ze door het ijs te zakken. Spaarders eisten onroerende zaken voor hun flappen, investeerders sprongen massaal op de vastgoedkar.

Terwijl de kuststrook zo goed als volgebouwd was.

Dat detail groeide uit tot een handicap.

Gedwongen zochten bouwfirma's nieuwe oorden op. Ze gedroegen zich als kolonisten en trokken landinwaarts. Daar waren lappen grond om te verkavelen, rijwoningen die plaats konden maken voor nieuwe projecten, politici om te paaien en ouderen met een weldoorvoed spaarvarken.

Het tweede verblijf werd de nieuwe belegging, verhuur als surrogaat voor de lage rente. Luxe-appartementen voor wie het zich kon veroorloven. Bouwen deed men immers voor mensen met geld, armelui leken aan een dak boven hun hoofd geen behoefte te hebben. In de hoofdstad kregen daklozen schuilplaatsen van gerecycleerd karton, ontworpen volgens de origamiprincipes: opvouwbaar als een accordeon en draagbaar als een rugzak.

Als het spek op is, eet de boer vis.

Twee politiemensen waren op weg naar een recent opgestarte werf.

Op het eerste gezicht leken ze heel goede collega's. Ze gedroegen zich als een echtpaar dat aan een geste genoeg heeft om elkaar te begrijpen. Maar de klad zat in hun relatie.

Het schuurde tussen hen. De stelling *mala sunt vicina bonis*: machtswijziging zuigt de camaraderie weg.

Een aannemer had hen naar een regio in het noordwesten van de provincie Oost-Vlaanderen ontboden. Het Meetjesland! Voor Knokkenaren was dit welhaast een uitstap die inentinggen vereiste. De reden voor de verplaatsing zouden ze ter plekke vernemen, uitstel was geen optie.

'Jij bent dus nog steeds overste,' constateerde Daniël Pisters. De inspecteur reed. Zijn toon had iets provocerends. Gewoonlijk droeg Daniël zijn haar in stekeltjes. Nu was het bij de oren iets langer maar nog steeds heel kort in de nek.

Luk Borré zat naast hem door het raampje naar het veranderende landschap te turen. De woorden glipten zijn brein binnen, zuur als braaksel. Ook al begreep Luk de gevoelens die Daniël Pisters beïnvloedden, het onbegrip hing in het interieur, tastbaar. Jaloers: Borré had het zelf kunnen zijn indien niet hij, maar zijn vriend/collega werd aangewezen om Theofiel Mangels te vervangen. 'Korpscommandant ad interim, Daniël,' zei Luk en hij legde zijn hoofd tegen de rugleuning van de

autostoel, alsof het te zwaar woog om het omhoog te houden. 'Tot Theofiel in ere wordt hersteld.'

'Theofiel Mangels: de man die uit zijn eigen graf komt gekropen om de teugels weer in handen te nemen! En jij speelt vervolgens opnieuw voor inspecteur? Zoals ik? Zonder problemen? Man, je hebt geen ruggengraat.' De woorden waren uitgesproken en, zelfs al had Daniël Pisters dat gewild, het was te laat om ze in te slikken en onmogelijk om ze uit de lucht te plukken. Derhalve volhardde de inspecteur in de boosheid. 'Op die manier word je de eeuwige tweede. Solliciteer je misschien voor de rol van prins Charles van de Knokse politiebrigade?'

Ze reden over grondgebied Maldegem.

Luk Borré had horen fluisteren dat Maldegemse vrouwen van katoen konden geven. Je hoorde zoveel vertellen. Als het ooit fout liep met Rena kon hij er misschien proefondervindelijk achter komen of de bewering klopte.

Wat vroeg zijn collega net?

Wat kon Luk anders doen dan met de gebeurtenissen instemmen? Hij had tijdelijk de titel, de taken en de verantwoordelijkheid van de overste overgenomen – maar niet de financiële vergoeding. Als het al in hem was opgekomen dat hij misschien oneerlijk behandeld werd, liet Borré daar niets van merken.

'Mij werd niet naar mijn mening gevraagd.'

'GB Leopold Lippens zette je aan de leiding.'

'Nee, Daniël. De graaf burgemeester gaf me de vrijgekomen plek.'

'Tja, wanneer de vork achter de steel loopt, is het hooi goedkoop,' zei Pisters.

De inspecteur klonk geïrriteerd en dat irriteerde Borré op zijn beurt. Hij onderdrukte de impuls om te vloeken.

Want stelde Daniël het nu net niet voor alsof Luk met zich liet sollen?

Waren dat manieren?

Ook al was zowat iedereen het, niemand werd graag als een *Lippenspleaser* weggezet. Het was verdomme toch niet alsof Daniël Pisters toe moest zien hoe Luk Borré hem als een raket passeerde? Welaan dan?

Even stond Borré op het punt uit te vliegen maar hij hield zich in. Hij was meegekomen omdat hij het geen ganse dagen op het bureau uithield. Niet op zijn gemak tussen die vier muren waar de administratie hem versmachtte.

Zodoende had hij van de gelegenheid misbruik gemaakt om de theorie tijdelijk door veldwerk te vervangen. Nu hij voor een dagje het kantoorwerk van zich kon afschudden, had Luk geen puf om ruzie te maken.

'Ik ben niet zo gek op alles wat bij het leiderschap komt kijken.' De radio speelde *You're a lady*. Was Rena erbij geweest, Luk had de wagen aan de kant laten zetten en een dansje op de tegelplakker geplaatst! Peter Skellern zong het als een astmapatiënt die voor elke hoge noot naar een laddertje greep en na elke uithaal naar een puffer – maar tjonge, ieder woord klonk alsof de man het meende. 'De baas zijn, het zit niet in mijn DNA. Ik speel het een beetje.' De muziek begon afwisselend te sputteren en heen en weer te deinen, op deze afstand van Knokke was Radio Paradijs almaar moeizamer te ontvangen. Jammer! Borré boog voorover en begon op het dashboard aan knoppen te frutselen. 'Nog even. Tot Theofiel terug is.'

'In afwachting dus.' Pisters zuchtte, ging verzitten, keek met een lang gezicht toe hoe zijn metgezel, op zoek naar een aanvaardbaar alternatief, de autoradio van zender naar zender liet verspringen. Uiteindelijk koos hij voor MAX, regionale uitzendingen. Niet echt zijn meug, maar op dit uur was er weinig gelul tussen de platen door. 'Luk, hoelang duurt die rehabilitatie?'

Er kwam nogal wat administratieve rompslomp aan te pas.

België, anno 2020.

De tijd die het gerecht nodig achtte om een fatsoenlijk mens vrij te pleiten, leek omgekeerd evenredig aan de duur om hem ongefundeerd te berechten.

‘Vermoedelijk...’ Van elke beschuldiging van moord was hun overste inmiddels vrijgepleit. Bleef over: zijn akkefietje met de belastingsdiensten en het ontduiken van erfenisrechten. Zulks kon met een bijkomende aanslag en/of een boete geregeld worden. De Knokkenaren die eraan dachten na een overlijden een goed te declareren, of de eigendommen op hun aangifte geen te lage waarde te schatten, waren op een hand te tellen. Wijlen inwoner Albert Frère – naar het schijnt de rijkste Belg – liet een fortuin na van circa zeven miljard euro. Dat is een zeven gevolgd door negen nullen ofte drie miljoen vijfhonderdduizend gemiddelde maandlonen. Zijn *fat cat tuesday*, het moment waarop Frère meer had verdiend dan een doorsnee werknemer, viel op 1 januari in de zeer vroege ochtend. Hoewel de staalbaron/zakenman voor een overtuigd belgicist doorging, werd de Belgische schatkist van zijn erfenis geen eurocent beter: zijn bezit ging integraal naar de kinderen. Mama Mangels had echter geen gebruik willen maken van de mogelijkheid om via schenkingen en vennootschappen de nalatenschap netjes te regelen. Keikop. Als enige erfgenaam had Theofiel dat euvel proberen recht te zetten. Met alle gevolgen vandien: de overste sukkelde van de regen in de drup. ‘... Een paar weken, misschien. Hooguit een maand.’

‘Denk je wel eens aan de toekomst?’

‘Auto’s op zonne-energie, bedoel je? AI en VI in een dystopie? Seks in *virtual reality*?’

Begreep Daniël Pisters de ontwijkende hint niet of trok hij er zich niets van aan? ‘Niet dié toekomst,’ zei de inspecteur hoofdschuddend. Zijn vriend/collega Borré was, vond Pisters, mettertijd introverter en cynischer geworden. Het kwam vaker voor bij lui met zo’n baan. Daniël schakelde terug en gaf driftig

gas. Mannen menen dat zij met hun manier van rijden hun emoties kunnen uiten. ‘Onze carrière die in dalende lijn verloopt.’

Zonder iets te zeggen, keek Luk Borré Daniël Pisters aan.

Daniël legde de vinger op de juiste plek, dat moest Luk hem nageven.

Na wat leek op een eeuwigheid waarin Pisters zich voelde wegzakken, richtte Borré zijn blik weer op het landschap.

Hún toekomst, dus.

Volgens Gandhi hing die af van wat ze nu aan het doen waren.

De Indiase politicus en de Knokse politieman deelden evenwel niet altijd dezelfde mening. Zo claimde Mahatma dat elke agressie slecht was. Terwijl Luk Borré vond dat geweld relatief was en tijdens de uitvoering van zijn ambt vaak verschoonbaar. Voor een hoger belang mocht het wetboek al eens met de logische pen herschreven worden of met een zwaai tegen het hoofd van een onwillige belanden.

Het doel dat de middelen heiligde.

‘Jij hebt misschien enkel maar je job,’ zei Borré. Hij fluisterde zacht: ‘Ik doe echter ook leuke dingen.’ Alsof het de laatste zin was van een gedicht dat hij kende.

Het was een nauwelijks verholen snauw die Daniël Pisters terecht opvatte als een wenk om over de kwestie op te houden.

Waar de kapitein het roer in handen neemt, moet de matroos zwijgen.

Transportfirma’s, autohandel, benzinestations...

Niet eens zo lang geleden dreef men langs deze baan allereerste commerciële activiteiten. Nu zaten jongemannen weggedoken in portieken van verlaten panden en desolate winkelpuizen. Ze keken uit naar een vrachtwagen die in de richting van het Verenigd Koninkrijk reed, een lading om zich tussen te verstoppen.

Intussen deden ze hun behoefte op de stoep. De stank plakte aan de gevels. Vrouwen durfden niet meer alleen op straat. Uit angst voor een aanzuigefect wilden verantwoordelijken geen menswaardige opvang voorzien.

Het was gemakkelijk geworden om racistisch te zijn of gedegouteerd door de politiek: je hoefde maar te zeggen wat iedereen kon zien als hij zijn ogen durfde open te trekken. De democratische inertie was schadelijker voor het hoornvlies dan een lucifer die erop werd afgestroken. In besloten comité noemde zelfs de burgemeester van deze fusiegemeente de gezinspartij waarvan hij lid was het politieke equivalent van een zak vervallen chips. Democratie was een cynische grap geworden. De morele grens overschrijden kon helemaal niet, want er was geen grens meer door halsstarrig pot- en onophoudelijk ketelgedoe.

De transmigranten prijsden zich gelukkig: de weergoden hadden een baaldag, waardoor er weinig volk op straat was en ze ongestoord hun gang konden gaan.

De kleur trok uit de lucht en Eeklo ontstak zijn lichten.

Het was kort na de middag toen de Knokkenaren in Eeklo aankwamen en toch begon het al te schemeren.

Borrés display lichtte op en hij wierp een snelle blik op het scherm.

‘Wie is het?’ vroeg Pisters.

‘Mijn vrouw.’

Rena en Luk hadden een moeilijke periode achter de rug, waarin zij allebei beseften dat ze nog steeds van elkaar hielden, maar er niet zeker van waren hoe groot de liefde nog was. In ieder geval niet onvoorwaardelijk en niet van die orde dat ze risicoloos elke avond konden blijven bakkeleien. Luk had rationeel over zijn gevoelens nagedacht, de opties afgewogen, de risico's beschouwd. Een besluit was tot hem doorgedrongen: liefde was niet altijd een keuze, soms was het je bij de feiten neerleggen. Niet meer maar ook niet minder.

‘Wat moet ze?’

Luk Borré boog opzij, zo ver dat Daniël Pisters zijn adem op zijn gezicht voelde toen hij zei: ‘Hoe kan ik dat weten?’

In strikte zin was dat waar.

Luk Borré wist niet exact waarvoor zij hem opriep. Maar hij had een sterk vermoeden dat het niet was om zoete broodjes te bakken.

De problemen maakten hem knorrig.

Rena.

Het was de tweede keer dat zij belde maar Luk had even geen zin om met haar te praten. De herstellingen in hun flat liepen op zijn eind. Misschien wou zijn partner het met hem hebben over de kleur van het textielbehang of misschien opteerde ze alsnog voor romantische verlichting. Dan moesten de elektriciens de inbouwspots verwijderen, die gaten dichtten, er andere boren, die herbedraden en luchters hangen.

50K, minstens.

Zijn hand lag op zijn keel en Luk Borré merkte dat, zodra hij aan die meerkost dacht, hij het kloppen van zijn hart kon voelen.

De inwoners van Knokke hoefden zich geen zorgen over geld te maken. Hoe bijzonder was dat? En hoe snel raakte je aan die zorgeloosheid gewend! De zaligheid om rekeningen te tekenen zonder naar het prijskaartje te kijken!

Het leven draaide om gemak.

Borré had het altijd heerlijk gevonden om zijn partner dure kleren te zien dragen. Rena was het gewend om geld erdoor te jagen.

1K hier, 5K daar.

De verbouwingskosten begonnen echter de financiële spui-gaten uit te lopen.

Luk nam niet op.

Hij kon charmant en overtuigend zijn als hij wilde, maar hij wilde niet altijd en wat hij aan charme etaleerde was zeker niet onuitputtelijk.

Rena was wat melancholischer geworden en zocht de oplossing van haar lamelendigheid vaak in witte wijntjes. Zij had wat gewicht gepakt dat ze niet kwijtraakte – niet meer dan enkele kilo's, maar helaas op de plekken waar een man ze opmerkte.

Zij hield van hem en hij hield van haar. Dat hadden ze na een tijdje huwelijksgegespuit beslist. Ieder die van de ander hield op zijn manier.

Af en toe laaide de hartstocht, die hen voor elkaar had laten kiezen, weer op. Soms voelde hij affectie voor haar en zij afkeer voor hem – dan weer omgekeerd of hun emoties liepen parallel. Het was niet anders.

Maar die switch in gevoelens was zo oud als de wereld, nietwaar? Als koppels dat zouden inzien, zouden er minder scheidingen zijn.

Want zo gaat het: eerst houd je van elkaar, dan niet, even wel, toch niet, weer wel, een tijd echt niet en tenslotte wel en wel definitief. Het geduld dat het kost om van iemand te houden, is het altijd waard. Dat je ondertussen erin slaagt door te gaan met je leven, is volharding – en wilskracht is niet hetzelfde als berusting.

Stilaan naderden ze de ouderdom waarop men vergat dat er nog andere vrouwen op de wereld waren, andere mannen, ontsnappingsroutes.

Luk en Rena...

Borré staarde door het raampje.

Daar liep een man met hebben en houwen in zijn rugzak. Eastpak, *Built to Resist*. De transmigrant zwaaide, Luk niet.

Soms was hij gefrustreerd om zijn eigen onvermogen om

gemoedstoestanden te delen, maar vaker vond hij het een opluchting.

Emoties waren overschat.

Ondertussen leidde het navigatiesysteem hen naar de kop van een pijpvormige straat.

Zodra de politiewagen aan de kant stond, boog Daniël Pisters het achteruitkijkspiegeltje omlaag zodat hij zichzelf kon zien.

Met zijn vingers kamde hij zijn haar vooraan rechtop.

Bij de heren had de bescheiden kuif een comeback gemaakt.

Twee uitersten raken elkaar.

Zodra hij de Italiaans geschoren knaap die hen opwachtte in het vizier kreeg, moest Luk Borré onwillekeurig aan een antieke spaarpot terugdenken: zo'n missienegertje dat 'dank u' knikte telkens je er een munt instak. Deze kerel ademde exact het tegenovergestelde uit: zo'n blanke yuppie met iets te lang, dik, zwart haar, strak op zijn plaats, die naar Le Mâle van Jean Paul Gaultier rook, naar belastingaftrek en euro's. Het soort *businesser* dat, als je een deal met hem sloot, zijn aandeel in de winst altijd te klein vond.

Ikke-ikke-ikke.

Het verschil tussen interpretatie en manipulatie van boekhoudkundige wetten was een muggenpiemel. Van drie procent commissie kon je goed leven als de omzet hoog genoeg lag. Als je begreep wat een doorgedreven administratie aan voordelen bood, werd je er rijk van.

Het kapitalistje leunde op klassieke Van Bommel-brogues in een beige Armani-pak met de ellebogen op het dak van een zilverkleurige Porsche. De Panamera stond aan de kant van de weg op het voetpad, wat daar verboden was.

Meneertje Nonchalance.

Zijn wagen was HYBRID. Fiscaal érg aantrekkelijk in ruil voor elektrische autonomie die tot bij de dichtbijzijnde bakker reikte.